

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 16 maj 2016
Nr. ref.:RK937/16

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI43/16

Parashtrues

Mehdi Kryeziu

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës, Pml. nr. 181/15, të 6 nëntorit 2015

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga z. Mehdi Kryeziu nga Suhareka (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës). Ai përfaqësohet nga z. Naim Qelaj, avokat nga Prizreni.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Pml. nr. 181/15, të 6 nëntorit 2015, me të cilin u vërtetuan aktgjykimet e Gjykatës së Apelit PAKR. nr. 606/14, i 25 shkurtit 2015, dhe i Gjykatës Themelore në Prizren P. nr. 11/13, i 11 shtatorit 2014, me të cilat parashtruesi i kërkesës ishte shpallur fajtor për një vepër penale.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së vendimit të kontestuar, i cili pretendohet të ketë shkelur të drejtat e parashtruesit të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 33, paragrafi 1 [Parimi i Legalitetit dhe Proporcionalitetit në Rastet Penale] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) në lidhje me nenin 6 [E Drejta për një proces të rregullt] dhe nenin 13 [E drejta për zgjidhje efektive], siç garantohet me Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).
4. Përveç kësaj, parashtruesi kërkon nga Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata) që të vendosë masë të përkohshme, përkatësisht *“të pezullojë ekzekutimin e aktgjykimit të plotfuqishëm të Gjykatës Themelore në Prizren P. Nr. 11/13 i datës 11.09.2014 [...]”*.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenet 27 dhe 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullat 29 dhe 54 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatë

6. Më 25 shkurt 2016, parashtruesi dorëzoi kërkesën nëpërmjet shërbimeve postare në Gjykatë.
7. Më 14 mars 2016, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Almiro Rodrigues gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Ivan Čukalović (kryesues), Arta Rama-Hajrizi dhe Gresa Caka-Nimani.
8. Më 31 mars 2016, Gjykata e informoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe kërkoi nga ai që ta dorëzojë autorizimin, në rast se ai vendos të përfaqësohet nga z. Naim Qelaj, siç është përcaktuar në kërkesën e tij.
9. Më 13 prill 2016, parashtruesi e dorëzoi dokumentin e kërkuar në Gjykatë. Në të njëjtën datë, Gjykata i dërgoi një kopje të kërkesës Gjykatës Supreme.

10. Më 14 prill 2016, Gjykata e shqyrtoi rastin dhe vendosi ta deklarojë kërkesën të papranueshme dhe të refuzojë kërkesën për Masë të përkohshme.

Përmbledhja e fakteve

11. Pas një përlëshjeje në mes të tri familjeve, Prokuroria Publike në Prizren ngriti aktakuzë kundër parashtruesit të kërkesës nën dyshimin se ka kryer veprën penale të *“dëmtimit të rëndë trupor”*.
12. Më 11 shtator 2014, Gjykata Themelore në Prizren (Aktgjykimi P. nr. 11/13) e shpalli parashtruesin fajtor për kryerjen e veprës penale për të cilën ishte akuzuar dhe e dënoi atë me 2 (dy) vjet burgim.
13. Parashtruesi parashtrroi ankesë në Gjykatën e Apelit për shkak të *“shkeljeve esenciale të së drejtës procedurale, shkeljes esenciale të së drejtës materiale, vërtetimit të gabuar të gjendjes faktike dhe dënimit të shqiptuar”*.
14. Më 25 shkurt 2015, Gjykata e Apelit (Aktgjykimi PAKR. Nr. 606/14) e refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit dhe e vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prizren. Gjykata e Apelit arsyetoi si më poshtë:

“[...] Aktgjykimi i kontestuar [...] është i qartë dhe konkret, përmban arsye të duhura dhe të drejta mbi të gjitha faktet vendimtare të kësaj çështjeje juridiko-penale. [...] gjykata e shkallës së parë drejt dhe në mënyrë të plotë e ka vërtetuar gjendjen faktike përkritazi me këta të pandehur në këtë çështje penale, nga e cila rezulton se në veprimet e të pandehurve përmbahen të gjitha elementet objektive dhe subjektive të veprave penale për të cilat ata janë shpallur fajtor, prandaj, janë të pabazuara edhe pretendimet ankimore [...]”.
15. Parashtruesi i kërkesës parashtrroi kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme duke pretenduar *“shkelje esenciale të së drejtës procedurale dhe materiale”*.
16. Më 6 nëntor 2015, Gjykata Supreme (Aktgjykimi Pml. nr. 181/15) e aprovoi pjesërisht kërkesën e parashtruesit për mbrojtje të ligjshmërisë. Ajo vendosi se ka pasur shkelje substanciale të së drejtës materiale pasi që parashtruesit të kërkesës nuk i është llogaritur koha e kaluar në paraburgim kur i është shqiptuar dënimi. Në këtë drejtim, Gjykata Supreme ndryshoi aktgjykimet e gjykatave më të ulëta duke llogaritur kohën e kaluar në paraburgim nga parashtruesi. Nga ana tjetër, Gjykata Supreme hodhi poshtë të gjitha pretendimet tjera të paraqitura nga parashtruesi.
17. Në mënyrë më të detajuar, në Aktgjykimin e Gjykatës Supreme është konstatuar që *“[...] mbrojtësi i të dënuarit Mehdi Kryeziu ka theksuar se i dënuari ka qëndruar në paraburgim prej datës 02.08.2012. [...] Pasi që koha e kaluar në paraburgim nuk është llogaritur në dënimin e shqiptuar, është i bazuar pretendimi për shkeljen e ligjit penal i cili pretendim u aprovua dhe aktgjykimet u ndryshuan si në dispozitivin e këtij aktgjykimi”*.

18. Në anën tjetër, Gjykata Supreme vëren se “[...] në dispozitivin 1.4. të aktgjykimit të shkallës së parë janë përshkruar veprimet e të dënuarit Mehdi Kryeziu”.
19. Gjykata Supreme konsideroi që “fakti se nuk është precizuar se cili mjet i fortë është përdorur nga i dënuari Mehdi Kryeziu nuk paraqet paqartësi sepse në rastin konkret është shkaktuar lëndimi i rënd trupor, pra, pa marrë parasysh se konkretisht cili ka qenë mjeti i përdorur”.
20. Gjykata Supreme gjithashtu i konsideroi si të “pabazuara dhe të paargumentuara”, dyshimet e pretenduara në objektivitetin e trupit gjykues, pasi që “nuk i përket as bazës së shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale e as shkeljes së ligjit dhe si i tillë nuk u aprovua [...]”.
21. Në fund, Gjykata Supreme konkludoi se vlerësimi i rrethanave të lëndimeve të marra si rrethanë lehtësuese, “nuk paraqet as shkelje procedurale e as shkelje të ligjit penal. Është në diskrecionin e gjykatës/ave se cilat rrethana i konsideron të rëndësishme për vendimmarrje, cilat si rënduese ose lehtësuese në secilin rast konkret”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

22. Parashtruesi i kërkesës pretendon se me vendimet e gjykatave të rregullta janë shkelur të drejtat e tij për barazi para ligjit, për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për mjete juridike dhe parimin e legalitetit dhe proporcionalitetit në rastet penale.
23. Në të vërtetë, parashtruesi i kërkesës konsideron se ai është ballafaquar me “gjykim të njëanshëm” dhe si rezultat i kësaj, ai pretendon se është shkelur e drejta e tij për barazi para ligjit. Parashtruesi më tej konsideron se “në procedurën gjyqësore në shkallë të I-rë të akuzuarit [parashtruesi i kërkesës] i është mohuar e drejta që të paraqitet edhe si palë e dëmtuar”.
24. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Prizren ishte “kontradiktorë, i paqartë dhe konfuz” dhe se “i gjithë procesi gjyqësor në të gjitha fazat” është kryer në kundërshtim me nenet e lartpërmendura të Kushtetutës dhe të KEDNJ-së.
25. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon se Kolegji i Apelit ishte i njëanshëm “pasi që Gjykata e Apelit ka kërkuar ndryshimin e trupit gjykues në rigjykim kur ka pranuar të bazuar ankesën për tre të akuzuarit të parë”, përderisa për të dhe të akuzuarit e tjerë nuk e ka bërë këtë. Ai konsideron se Gjykata e Apelit ka aprovuar “drejtësinë selektive” në rastin e tij penal.
26. Përveç kësaj, parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme është “i paqartë dhe konfuz” pasi është nxjerrë në dëm të tij “përkundër faktit se e konsideron si të bazuar kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë”.

27. Si rezultat i kësaj, parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata Themelore në Prizren, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kanë shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
28. Parashtruesi i kërkesës, gjithashtu, pretendon se Gjykata e Apelit nuk e ka shqyrtuar ankesën e tij dhe pretendimet e parashtruara prej tij. Ai më tej thotë se pretendimet e tij *“fare nuk janë analizuar, duke vërtetuar se të akuzuarit [parashtruesit të kërkesës] i është privuar e drejta në ankesë që të trajtohet si mjet efikas juridik”*. Si rezultat i kësaj, parashtruesi pretendon se Gjykata e Apelit ka shkelur të drejtën e tij për mjet efektiv juridik.
29. Parashtruesi, më tej, pretendon se atij nuk i ishte ofruar një gjykim i drejtë, në pajtim me *“parimin e legalitetit”*, për shkak se gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij të mbrojtur me parimin e legalitetit dhe proporcionalitetit në rastet penale.
30. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të vendosë Masë të përkohshme në mënyrë që të pezullojë përmbarimin e Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Prizren.

Pranueshmëria e kërkesës

31. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
32. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili përcakton:

“Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.
33. Gjykata i referohet edhe nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] të Ligjit, i cili parasheh:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.
34. Për më tepër, Gjykata i referohet rregullit 36 (1) (d) dhe (2) (d) të Rregullores së punës, i cili parasheh:

*“(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:
[...]
d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.*

*(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:
[...]*

d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

35. Gjykata rikujton se parashtruesi e konteston Aktgjykimin (Pml. nr. 181/15, të 6 nëntorit 2015) të Gjykatës Supreme, me të cilin ishte vërtetuar Aktgjykimi (PAKR. nr. 606/14, i 25 shkurtit 2015) i Gjykatës së Apelit dhe Aktgjykimi (P. nr. 11/13, i 11 shtatorit 2014) i Gjykatës Themelore në Prizren. Me të gjitha këto aktgjykime ishte konstatuar se parashtruesi ishte fajtor për veprën penale për të cilën ishte akuzuar dhe, se ai duhet të vuajë dënimin me burgim prej 2 (dy) vjetësh.
36. Gjykata rikujton se parashtruesi pretendon se gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij për barazi para ligjit, për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, për mjet efektiv juridik dhe parimin e legalitetit dhe proporcionalitetit në rastet penale.
37. Gjykata vëren se parashtruesi pretendon shkeljen e *“të drejtës për barazi para ligjit”* dhe *“parimit të mbrojtjes së legalitetit dhe proporcionalitetit në rastet penale”*. Megjithatë, parashtruesi i kërkesës thjesht i referohet nenit 22 dhe 33 të Kushtetutës, duke pretenduar se procedurat ishin *“të njëanshme”* dhe se ai nuk kishte pasur një gjykim të drejtë siç *“kërkohet”* me *“parimin e legalitetit”*. Në të vërtetë, ai nuk ka dhënë ndonjë arsyetim të mëtëjshëm apo argumente kushtetuese për atë se si dhe pse të drejtat dhe parimet e tilla janë shkelur nga gjykatat e rregullta. Me fjalë të tjera, parashtruesi nuk i ka mbështetur dhe dëshmuar pretendimet e tij mbi baza kushtetuese, edhe pse është barrë e parashtruesit të kërkesës për ta bërë këtë.
38. Parashtruesi i kërkesës, gjithashtu, pretendoi shkelje të së drejtës së tij për *“gjykim të drejtë dhe të paanshëm”*, duke pretenduar se Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Prizren ka qenë *“kontradiktor, i paqartë dhe konfuz”*. Ai më tej pohoi se atij i ishte mohuar e drejta që të *“paraqitet si palë e dëmtuar”*, edhe pse edhe ai ishte një nga individët të cilët pësuan lëndime në përlëshjen në mes të familjeve. Parashtruesi i kërkesës në fund pretendoi se trupi gjykues i Gjykatës Themelore në Prizren ishte i njëanshëm dhe se Gjykata e Apelit miratoi *“drejtësi selektive”* duke urdhëruar ndryshimin e trupit gjykues për disa të pandehur e jo edhe për të.
39. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se Gjykata Themelore në Prizren, Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kanë arsyetuar vendimet e tyre në mënyrë të kuptueshme dhe të detajuar duke iu referuar dispozitave të ligjit të zbatueshëm. Për më tepër, gjykatat e rregullta i kanë trajtuar pretendimet për shkelje të së drejtës procedurale dhe materiale që ishin paraqitur nga parashtruesi i kërkesës. Në këtë drejtim, Gjykata konstaton se ajo që parashtruesi ngre është çështje e ligjshmërisë dhe jo e kushtetutshmërisë.
40. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton arsyetimin e Gjykatës Supreme në përgjigjen ndaj pretendimeve të parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtës materiale dhe procedurale që pretendohen të jenë kryer nga Gjykata e Apelit, kur ka refuzuar ankesën e tij. Gjykata Supreme, në lidhje me pretendimet e parashtruesit se Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Prizren është pretenduar të jetë kontradiktor, i paqartë dhe konfuz, ka theksuar se *“[...]*

në aktgjykimin e shkallës së parë janë përshkruar veprimet e të dënuarit Mehdi Kryeziu [...]. Fakti se nuk është precizuar se cili mjet i fortë është përdorur nga [ai] nuk paraqet paqartësi”.

41. Për më tepër, Gjykata vëren se, në lidhje me pretendimet e parashtruesit se pse atij nuk iu njoh statusi i palës së dëmtuar, Gjykata Supreme arsyetoi se “[...] pothuajse të gjithë të dënuarit në këtë ngjarje edhe vet kanë pësuar lëndime trupore ashtu që janë edhe të dëmtuar. Andaj, fakti se te i dënuari [parashtruesi i kërkesës], me rastin e vendosjes për dënimin kjo rrethanë (marrja e plagëve) nuk është vlerësuar si rrethanë lehtësuese, nuk paraqet as shkelje procedurale e as shkelje të ligjit penal. Është në diskrecionin e gjykatës/ave se cilat rrethana i konsideron të rëndësishme për vendimmarrje, cilat si rënduese ose lehtësuese në secilin rast konkret”.
42. Gjykata më tej vëren se në lidhje me “drejtësinë selektive” të pretenduar, të aplikuar nga Gjykata e Apelit në lidhje me ndryshimet e urdhëruara për trupin gjykues për disa të pandehur, Gjykata Supreme pohoi se “aktgjykimi i shkallës së parë është anuluar për pjesën e veprës penale të vrasjes për të cilët të akuzuarit [tre të akuzuarit e tjerë] dhe është kërkuar që në rigjykim lënda ti jepet trupit tjetër gjykues. Lidhur me këtë, mbrojtësi i të dënuarit [parashtruesi i kërkesës] pretendon se gjykata e shkallës së dytë ka pas dyshime në objektivitetin e trupit gjykues dhe duhej që lënda të anulohet në tërësi, pra edhe sa i përket të dënuarve tjerë. Mirëpo, ky pretendim është i pabazuar dhe i paargumentuar, nuk i përket as bazës së shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale e as shkeljes së ligjit dhe si i tillë nuk u aprovua”.
43. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e faktit ose të ligjit (ligjshmëria), që pretendohet të jenë bërë nga Gjykata Supreme, Gjykata e Apelit apo Gjykata Komunale në Prizren, përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e parashtruesit të kërkesës të mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmëria).
44. Gjykata Kushtetuese më tej thekson se nuk është detyrë e saj sipas Kushtetutës, të veprojë si gjykatë e shkallës së katërt, lidhur me vendimet e nxjerra nga gjykatat e rregullta. Është detyrë e gjykatave të rregullta të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale, si edhe të asaj materiale (Shih rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, GJEDNJ, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; shih gjithashtu rastin KI70/11 të parashtruesve *Faik Hima, Magbule Hima dhe Bestar Hima*, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011). Fakti i thjeshtë se parashtruesi nuk është i kënaqur me rezultatin e procedurës në rastin e tij nuk mund të ngrejë një pretendim të argumentueshëm për shkeljen e të drejtave të tij, të mbrojtura me Kushtetutë dhe KEDNJ.
45. Gjykata vëren se parashtruesi ka pasur mundësi të shumta që ta paraqesë rastin e tij në Gjykatën Themelore në Prizren, Gjykatën e Apelit dhe Gjykatën Supreme. Shkeljet e pretenduara të së drejtës materiale dhe procedurale janë trajtuar gjerësisht dhe në mënyrë gjithëpërfshirëse nga të gjitha gjykatat e rregullta. Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme u janë përgjigjur të gjitha pretendimeve të parashtruesit të kërkesës nëse Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Prizren ka qenë i drejtë ose jo. Të dyja gjykatat, Gjykata e Apelit

dhe Gjykata Supreme, theksuan se aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë ishte i qartë, jo kontradiktor, i paanshëm dhe se të gjitha faktet vendimtare janë vërtetuar në mënyrë të drejtë.

46. Në të vërtetë, Gjykata vëren më tej se Gjykata Supreme pranoi një prej pretendimeve të parashtruesit për shkelje esenciale të së drejtës materiale, kur vendosi për të korigjuar llogaritjen e kohës së kaluar nga parashtruesi i kërkesës në paraburgim. Megjithatë, ajo konkludoi se Gjykata e Apelit dhe Gjykata Themelore në Prishtinë nuk kanë bërë asnjë shkelje tjetër të ligjit. Në pajtim me këtë, pretendimi i parashtruesit se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme ishte në dëm të tij, pavarësisht nga fakti se ajo e miratoi kërkesën e tij për mbrojtjen e ligjshmërisë, është gjithashtu i pabazuar. Është i pabazuar për shkak se Gjykata Supreme pranoi vetëm pjesërisht kërkesën e parashtruesit për mbrojtje të ligjshmërisë në lidhje me llogaritjen e dënimit duke e bërë të qartë se të gjitha pretendimet e tjera të parashtruesit janë “*të pabazuara*”.
47. Në këtë drejtim, është me rëndësi të ceket se Gjykata mund të shqyrtojë vetëm nëse provat janë paraqitur në mënyrë të drejtë dhe nëse procedurat në përgjithësi, të shikuara në tërësinë e tyre, janë mbajtur në atë mënyrë që parashtruesi të ketë pasur gjykim të drejtë (Shih, *inter alia*, rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*. Kërkesa nr. 13071/87, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut, miratuar më 10 korrik 1991).
48. Gjykata vëren se arsyetimi i Gjykatës Supreme, që i referohet pretendimeve të parashtruesit për shkelje të ndryshme të ligjit, është i qartë dhe Gjykata gjen se procedurat në gjykatat e rregullta nuk kanë qenë të padrejta apo arbitrare (Shih rastin *Shub kundër Lituaniës*, nr. 17064/06, GJEDNJ, vendim i 30 qershorit 2009).
49. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës më tej pretendon shkelje të “*të drejtës për mjet efektiv juridik*”, sepse “*pretendimet e tij nuk janë analizuar fare*” nga Gjykata e Apelit dhe kështu atij i “*i është privuar e drejta që ankesa e tij të trajtohet si mjet efikas juridik*”. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton se të pasurit e një mjeti efektiv juridik nuk do të thotë që mjeti domosdoshmërisht të jetë i suksesshëm për parashtruesin e kërkesës, që është ajo për çka parashtruesi i kërkesës kryesisht ankohet. Gjykata e Apelit në të vërtetë i ka adresuar pretendimet e ngritura nga parashtruesi dhe ka vendosur që “[...] aktgjykimi i kontestuar [...] është i qartë dhe konkret, përmban arsye të duhura dhe të drejta mbi të gjitha faktet vendimtare të kësaj çështjeje juridiko-penale”.
50. Në lidhje me këtë, Gjykata thekson se Gjykata Evropiane për të Drejta të Njeriut ka vendosur standardet lidhur me atë se çfarë përbën mjet efektiv juridik. Këto standarde në parim nuk kërkojnë që çdo pretendim i ngritur nga një parashtrues duhet të trajtohet. Ajo që është me e rëndësishme, këto standarde nuk duhet të përkthehen ashtu që të nënkuptohet se një mjet efektiv juridik është ai i cili dëshmohet të jetë i suksesshëm për parashtruesin e kërkesës. Përkundrazi, ky nuk është një kusht i kërkuar as nga KEDNJ dhe as nga Kushtetuta. Në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, Gjykata Kushtetuese është e obliguar që të

interpretojë të drejtat e njeriut dhe liritë themelore në pajtim me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

51. Gjykata konkludon se e drejta e parashtruesit në mjet efektiv juridik ishte respektuar. Ai parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit dhe kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë në Gjykatën Supreme. Pretendimet e paraqitura nga ai ishin shqyrtuar dhe ishte vendosur se nuk ishte bërë asnjë shkelje e ligjit. Fakti që parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me konkluzionin e Gjykatës së Apelit apo të Gjykatës Supreme nuk e bën joefektiv mjetin e tillë juridik.
52. Për arsyet e lartcekura, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka shpjeguar saktësisht si dhe pse janë shkelur të drejtat dhe liritë e tij, dhe nuk i ka dëshmuar pretendimet e tij në baza kushtetuese.
53. Prandaj, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit dhe rregullat 36 (1) d) dhe (2) d) të Rregullores së punës, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe, rrjedhimisht, e papranueshme.

Kërkesa për masë të përkohshme

54. Parashtruesi kërkoi nga Gjykata të vendosë masën e përkohshme, përkatësisht të pezullojë ekzekutimin e Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Prizren (P. nr 11/13, të 11 shtatorit 2014), deri sa të vendosë për këtë çështje.
55. Parashtruesi nuk ka ofruar argumente apo arsye se pse masa e përkohshme duhet të lejohet nga Gjykata. Ai thjesht e ka kërkuar atë në kërkesën e tij.
56. Në mënyrë që Gjykata të lejojë një masë të përkohshme, në pajtim me rregullin 55 (4) dhe (5) të Rregullores së punës, ajo duhet të përcaktojë se

“(a) pala që kërkon masën e përkohshme ka treguar rastin prima facie (...), nëse akoma nuk është vendosur për pranueshmërinë e saj, rastin prima facie për pranueshmërinë e kërkesës;

(b) pala që kërkon masë të përkohshme ka dëshmuar se do të pësojë dëme të pariparueshme nëse nuk lejohet Masa e përkohshme; dhe

[...]

Nëse pala që kërkon masë të përkohshme nuk paraqet dëshmitë e nevojshme, Kolegji shqyrtues do ta rekomandojë refuzimin e kërkesës”.

57. Siç u theksua më lart, parashtruesi i kërkesës nuk ka treguar rast *prima facie* për pranueshmërinë e kërkesës. Rrjedhimisht, kërkesa për masë të përkohshme duhet të refuzohet si e pabazuar.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të nenit 113.7 të Kushtetutës, nenit 47 të Ligjit dhe rregullave 36 (1) d) dhe (2) d), 55 (4) a) dhe (5) dhe 56 (3) dhe (5) të Rregullores së punës, më 14 prill 2016, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. TA REFUZOJË kërkesën për masë të përkohshme;
- III. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- IV. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- V. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

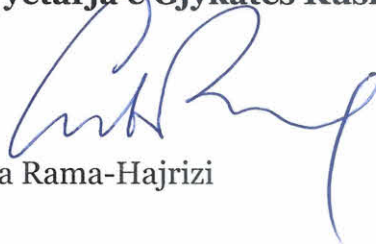
Gjyqtari raportues

Almiro Rodrigues

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi